

[Christmas Møller.]

skrifter og deres Skæbne, maa blive en hurtigt arbejdende Kommission; jeg tror ikke, det er formaalstjenligt at lade Spørgsmaalet Island-Danmark vente halve Aar, nu hele Aar, paa den endelige Afgørelse. Jeg har tidligere givet Udtryk for, hvorledes mit Partis Syn er med Hensyn til Haandskrifterne. Jeg er ikke Medlem af den paagældende Kommission — dertil var jeg ikke værdig med det Syn, jeg har, jeg antager ikke af andre Grunde; men jeg vil gerne endnu en Gang have Lov til at sige til denne Kommission og til alle dem, der træffer en Afgørelse i denne Sag: Tænk dog paa, om vi var i Islands Sted, tænk dog paa, om Stillingen var den, at det var nogle af vore allerbedste og egentligste, ja, de eneste nationale Klenodier, vi havde — saa synes det mig, at Afgørelsen ikke kan være vanskelig at træffe. Jeg kan huske, at da jeg var Barn, stod der en betydelig Strid angaaende, hvor Tordenskjold skulde hvile, i Danmark eller i Norge. Jeg maa tilstaa, at jeg forstod det heller ikke dengang, for hvis Norge gerne vilde have den norske Søgut, som blev en dansk Søhelt, hjem, saa synes jeg ikke, det kunde forandre Historiens Gang. Jeg vil gerne sige her, at hvis vi ikke prøver paa at faa netop den gensidige Aand og Forstaaelse ind, saa vender vi jo blot tilbage til hele den gamle Politik.

Den samme Betragtning gælder for mig med Hensyn til Færøerne. Jeg kan ikke sige, at jeg ser med Bekymring paa, at Forhandlingerne trækker ud. Maaske har det været heldigt, at de har gjort det. Men der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at hvis vi ikke fører de afsluttende Forhandlinger med en klar Erkendelse af, at det færøske Folk er en Nation med eget Sprog og med egen Kultur og Historie, saa naar vi ikke til et afgørende heldigt Resultat.

Og maa jeg slutte disse Bemærkninger med at sige, at jeg tror ikke, Danmark bliver mindre ved at handle saaledes, men større, og jeg tror, at hvad enten det drejer sig om Problemet om Færøerne, Problemet om de islandske Haandskrifter, om Behandlingen af det tyske Mindretal i Nordslesvig, eller om den Grænsepolitik, der skal føres — hvis Danmark ikke forstaaer, at der maa handles i den nye Tids Aand, som vi haabede

paa under Krigen og Besættelsen, saa vender vi blot tilbage til hele den gamle Politik.

Jeg siger: Se til Storbritannien, dette Verdensrige, som i halvfjerde Hundrede Aar var den afgørende Magt i Europa og i Verden, se, hvad de formaaede med Hensyn til Boer-Republikken efter 12 Aars Forløb, da de havde sejret over den i 1902 og fik den som Medkæmper i 1914. England synes maaske svagt i Dag og er naturligvis svagt over for den store vestlige og den store østlige Magt, men det er muligt, at en Eftertid engang vil bedømme det engelske Rige som det Land, der bedre end noget andet Land har forstaaet Kunsten at leve som Nation og Kunsten at leve efter den nye Tids Regler.

Jeg vender mig derefter med nogle Bemærkninger til den hjemlige Politik. Det skal ikke blive saa forfærdelig mange, fordi jeg paa det Omraade, som de tidligere Ordførere i ganske sværlig Grad har beskæftiget sig med, nemlig den økonomiske Politik, kan nøjes med at henvise til de Betragtninger, som er gjort gældende fra vor Side under de økonomiske Debatter, vi har haft, og hvor jeg maaske ogsaa har Lov til at sige, at jeg er i den heldige Situation i et og alt at kunne henvise til Valgkampen i 1945. Men et Par politiske Betragtninger vil jeg dog gerne gøre om det Samarbejde, der har været imellem Regeringspartiet og Rigsdagen, og ogsaa om det Samarbejde, der har været imellem særlig tre Partier, som man siger har baaret Regeringen oppe.

Lad mig om dette først sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft, at det socialdemokratiske Parti havde efter mine parlamentariske Begreber Krav paa at danne Ministerium i 1945. Det havde det af den Grund, at der ikke var et saadant Samarbejde ved Valget, at man kunde hævde, at Konservative, Venstre og Radikale stod som en Blok mod Socialdemokratiet, og naar det ærede Medlem derfor sammenligner 1913 med 1945, saa kan det ikke historisk holde, for Valget den 20. Maj 1913 var et Valg med en Alliance mellem Radikale og Socialdemokrater, hvor det næsten undtagelsesfrit var saaledes, at der ikke blev stillet en Radikal op, hvor Socialdemokraten havde Chance for at tage Kredsen, og omvendt. Der var ingen Alliance mellem Konservative, Venstre og